

ga, mis naesele armust olli Moisast antud. Se olli kervade, wette laggumisse aial. Weski jures olli kõrts. Tomas olli wilja jahwatanud ja piddi koiu minnema, agga wõttis weel enne kõrtsus täis ennast laskuda ja jahhudgi ka raiskada. Müüd hakkas joobnust peast õhto pole jõe peäle koiu minnema. Hobbone murdis sisse; Tomas pid-di hoost aitma, agga isse wässind ei oskand, egga saand korda, ja kukkus isse jõe alla, kus hobbone händas jalgega tedda pekssis. Temma karjumisse peäle tuli rahwas abbiks, tõmbasid kül tedda ja hoost wee seest wälja, agga Tomal olli pea laes hobbose rauast suur haaw, ja külm wessi olli tedda ni tuimaks teinud, et ta jo keletu olli, ja monne tuñni pärast seäl kõrtsus, kuhho teisid tedda õlge peäle pannid, hingehetis! Menda sai ta äkkitselt omma jomisse lābbi surma, 32 aastat wanna, kesi omma parraja ea sees; naene ja nelli last jäid temmast waeseks jārrele, ja — kuhho lāks temma hing? —

Oh, minno armas ma-rahwas, kas peksite kül sedda jutto walleks aiama? — ehk sedda kahjo ja õnnetust, mis Halliko-Tomal sündis, mitte temma jomisse-süüks arvama? Oh, ärge olge pitkaldased sedda uskuma, mis näte allati ennese rahwa seltsis sündiwad. Iggas waldas, iggas kül-las leiate Tema sarnatsid, kes jomisse lābbi ennast hukka saatwad ja keisuggu hādda ja willetsust ennese kaela peäle isse kogu-wad. Jubba mitto rikkas maia lāks se lābbi waeseks ja kehwaiks, jubba mitto ter-we innimenne rikkus se lābbi terwist ja ramm-õ arra; jubba mitto moistlik innimenne wõttis se lābbi moistust ja meelt kautada ja hābbematta ja murjatumat tööde teha; jubba mitto sai se lābbi wargusse ja mu patto kimp-õ, ja ellas liggimeste pahhandusseks. Us-kege sedda tõeste, et se teie ennese heaks tuleb, kui jominne ja lakkuminne teil keeldakse. Ei teie tõ woi korda minna, ei teie Ello woi Jummal, egga inuimeste ees